

[Poul Møller.]

Eriksen også omtalte, statsministerens den 1. maj offentligt fremsatte erklæringer om de tyske atomvåben og deroverfor det ærede medlem hr. A. C. Normanns krav om, at Danmark skulle forhindre Tyskland i at få atomvåben. Det tør dog siges at være en i et vigtigt udenrigspolitisk spørgsmål vældig forskel.

Det er i sig selv ganske interessant, at det radikale venstre er kommet dertil, at Danmark skal blande sig i andre landes forhold. Jeg tror nok, det ligger meget langt fra den traditionelle radikale udenrigspolitik, som vi kender fra P. Munchs og andres tid, men nu er de radikale altså kommet dertil, at de vil være aktive i udenrigspolitikken, ikke blot have, at andre skal stille krav til én selv, som man selvfølgelig ikke vil opfylde, da man vil være nationalt egoistisk og afvise andres krav til én selv, undtagen når de bliver fremført med magt, vold og kraft. Nu vil man også stille krav til andre lande og mener, at NATO-alliancen berettiger Danmark til at stille sådanne krav og bestemme, hvad de andre lande må gøre og ikke gøre, samtidig med at man ikke selv ønsker at gøre noget som helst.

Det kunne være interessant for det høje ting at få at vide, inden vi skilles, om de radikale ministre er dækket af deres ordfører her i tinget, det ærede medlem hr. A. C. Normann, eller af deres regerings ordfører, den højtærede statsminister. Hvem af de to ærede talere dækker den opfattelse, som er de radikale ministres? Hvis de radikale ministre har den samme opfattelse som stats- og udenrigsministeren, den opfattelse, som er kommet til orde uden for det høje ting, og som jeg kan tilslutte mig, kan man så virkelig se på, at éns partis ordfører stiller krav til éns egen regering om at optræde over for et andet land, uden at man her fra talerstolen tager til genmæle og gør opmærksom på, at éns partiordfører taler uden godkendelse fra de ministre, det her drejer sig om? Jeg synes ikke, det er

rigtigt over for befolkningen, at det ikke kommer til at stå helt klart, om det ærede medlem hr. A. C. Normann kun dækker den radikale partigruppe, eller om han også dækker de radikale ministre.

Jeg tror, det bliver meget vanskeligt at finde frem til en forsvarsordning, der på én gang kan dække venstres og det konservative folkepartis og det ærede medlem hr. A. C. Normanns opfattelse. Og hvis man ikke kan det, spørger jeg den højtærede statsminister: hvem vil han så egentlig afslutte et forsvarsforlig med? Det har jo før i historien vist sig vanskeligt i forsvars-sagen at få parret det radikale venstres opfattelse sammen med vor. Hvis det skulle være umuligt, hvem vil han så afslutte forsvarsforlig med? Hvem vil han samarbejde med i denne sag? Med det radikale venstre eller med den opposition, som støtter hans udenrigspolitik, og som var med til at tage ansvaret for landets tilmeldelse til Atlantpagten? Der gives nemlig områder, hvor selv den største forhandlingsvilje ikke rækker til.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann mener, at den nye forsvarsordning bør tage hensyn til de nye våben, og derfor skal de konventionelle styrker nedskæres. Samtidig siger det radikale venstre og det ærede medlem, at vi ikke for nogen pris selv må have disse nye våben. Vi skal indrette vor forsvarsordning i overensstemmelse med disse nye våben, og vi skal derfor nedskære de konventionelle våben, men vi skal samtidig sige nej til de nye våben. Jeg tror ikke, der er nogen, der kan forstå logikken heri. Jeg tror simpelt hen, at det radikale venstre ikke kan lade noget passere på dette område; alt skal bruges i forsvarsnegativt øjemed, og derfor advarer jeg det danske socialdemokrati stærkt imod at tro, at det kan løse forsvarssagen i samarbejde med det radikale venstre. Jeg tror, at den højtærede stats- og udenrigsminister på dette område bør lægge sin smidighed til side til fordel for et standpunkt, ellers vil han gøre skade for flertallets opfattelse og for landet.